

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 107

I Legislatura

Any 1982 (primer període)

Presidència
del Molt Honorable Sr. Heribert Barrera

Sessió Plenària núm. 49

tinguda el dia 31 de juliol de 1982

SUMARI

El Ple extraordinari sobre el debat de la proposta d'interposició de recurs previ d'inconstitucionalitat per a impugnar la Llei Orgànica d'Harmonització del Procés Autòmic, que han presentat el G.p. del Convergència i Unió, del PSUC i d'Esquerra Republicana de Catalunya, s'inicia a un quart i sis minuts de set de la tarda.

El M. H. Sr. President fa avinent que aquest Ple ha estat convocat a petició de més d'una quarta part dels Diputats del Parlament, d'acord amb l'article 24, apartat 3, de la Llei del Parlament, del President i del Consell Executiu de la Generalitat i que tres Grups parlamentaris (Convergència i Unió, PSUC i Esquerra Republicana de Catalunya) han demanat al Consell Consultiu que emetés un dictamen sobre el text definitiu, aprovat pel Senat, de la LOHPA (p. 3208).

*Així mateix, informa que els tres Grups parlamentaris suara esmentats han comunicat a la Presidència del Parlament la pretensió d'interposar recurs previ d'inconstitucionalitat contra la LOHPA, d'acord amb el que estableix el Tribunal Constitucional i presentat una **proposta de resolució al Ple del Parlament**, que és la base del present debat per acord de la Mesa del Parlament, i exposa quina en serà la norma procedimental (p. 3208).*

Tot seguit prenen la paraula els Diputats I. Srs. Ribó, del G.p. del PSUC (p. 3208); Benet (p. 3210), Vinyals (p. 3210) i Hidalgo (p. 3211), Diputats no adscrits; Hortalà, en nom del G.p. d'Esquerra Republicana de Catalunya (p. 3212); Capdevila, en nom del G.p. de Centristes (p. 3213); Martín, en nom del G.p. Socialista (p. 3214) i Alavedra, en nom del G.p. de Convergència i Unió (p. 3215), per tal de fixar llurs posicions.

*Finalment, es passa a votació l'abans esmentada **proposta de resolució**, que és aprovada per 79 vots a favor, cap en contra i 44 abstencions (p. 3217).*

S'aixeca la sessió a tres quarts de vuit i un minut del vespre.

S'obre la sessió a un quart i sis minuts de set de la tarda. Presideix el Molt Honorable senyor Heribert Barrera, acompanyat de tots els membres de la Mesa. Assisteixen la Mesa l'Oficial Major, Sr. Pitarch, i el Lletrat Sr. Bayona. Al banc del Govern seuen els Honorables Srs. Consellers Adjunt a la Presidència, de Governació, de Cultura i Mitjans de Comunicació, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, de Justícia, d'Indústria i Energia, i de Comerç i Turisme.

Ordre del dia

Punt únic: Proposta d'interposició de recurs previ d'inconstitucionalitat per a impugnar la Llei Orgànica d'Harmonització del Procés Autòmic, presentada pels Grups parlamentaris de Convergència i Unió, del Partit Socialista Unificat de Catalunya i d'Esquerra Republicana (Reg. 4623).

El Sr. PRESIDENT: Comença la sessió.

Senyores Diputades, senyors Diputats, aquesta sessió extraordinària ha estat convocada a petició de més d'una quarta part dels Diputats del Parlament, d'acord amb l'article 24, apartat 3, de la Llei del Parlament, del President i del Consell Executiu de la Generalitat, que determina que les sessions extraordinàries poden ser celebrades a petició d'almenys una quarta part de Diputats.

Tres Grups parlamentaris han demanat també, un cop conegut el text aprovat pel Senat —el text definitiu de la Llei Orgànica d'Harmonització del Procés Autòmic—, un dictamen del Consell Consultiu sobre aquesta Llei, i el Consell Consultiu de la Generalitat ha emès el seu dictamen, que ha estat comunicat als Grups parlamentaris, i també aquests tres mateixos Grups parlamentaris, a la vista del dictamen, han comunicat a la Presidència del Parlament la seva pretensió que s'interposés recurs previ d'inconstitucionalitat contra aquest projecte, d'acord amb el que estableix la Llei Orgànica del Tribunal Constitucional.

Tot seguit, els mateixos Grups parlamentaris, a saber, els de Convergència i Unió, Partit Socialista Unificat i Esquerra Republicana de Catalunya, han presentat al Ple del Parlament una proposta de resolució que crec que tots els senyors Diputats coneixen, ja que els Serveis l'han distribuïda aquesta mateixa tarda.

La Mesa del Parlament en diverses reunions ha acordat, d'acord amb els termes del Reglament, d'eximir dels terminis reglamentaris tant la convocatòria d'aquesta reunió com la distribució del text de la resolució a discutir i, també, el dictamen del Consell Consultiu. Per tant, aquest Ple pot decidir, d'acord amb el Reglament, sobre la proposta de resolució que ha estat presentada.

Respecte a la forma com es produirà el debat, escoltada la Junta de Portaveus, la Presidència ha decidit que hi hauria primerament la presentació de la proposta de resolució, efectuada per un Diputat d'un dels Grups proposants. Tot seguit, podrien parlar, per l'ordre ordinari de menor a major, els altres Grups, i, a més a més, tractant-se d'un debat d'especial importància, abans d'aquesta intervenció dels Grups, podrien també

intervenir, amb un temps limitat, els Diputats no adscrits que ho demanessin a la Presidència. Fins ara, la Presidència ha rebut la demanda de tres Diputats no adscrits.

Els temps acordats per al debat són de deu minuts per a les intervencions dels Grups i del Diputat que presenti la proposta de resolució, i de tres minuts per als Diputats no adscrits.

Aleshores, podem començar el debat. En nom dels tres Grups proposants, quin Diputat prendrà la paraula? *(Pausa.)* El senyor Rafael Ribó.

El Sr. RIBÓ: Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, el nostre Grup té l'honor de fer la presentació d'aquesta proposta de resolució que avui ha de votar el Ple del Parlament de Catalunya a fi i efecte de decidir sobre la presentació d'un recurs previ d'inconstitucionalitat sobre la Llei Orgànica d'Harmonització del Procés Autòmic.

El nostre Grup en concret, el 30 de juny del 82, el mateix dia que el Congrés de Diputats donava aprovació definitiva al Projecte de Llei, va presentar un escrit extens, demanant de posar en marxa el mecanisme de recurs previ, escrit que fou acompanyat també el mateix dia d'un escrit d'Esquerra Republicana de Catalunya, demanant interpretació a la Mesa sobre les passes a seguir per a aquest tipus de recursos, que s'ha transformat en el decurs d'aquests dies en una posició conjunta de Convergència i Unió, Esquerra Republicana i el PSU de Catalunya per a iniciar els tràmits —i, avui, per a proposar ja la votació— d'un recurs previ d'inconstitucionalitat.

Agraïm a tots els qui han fet possible aquest Ple —i fins aquí el procés del recurs—, a aquestes altures del curs parlamentari; a tots els Grups, inclosos els suposadament contraris a aquesta iniciativa, per les facilitats que s'han donat per part de tothom per a l'adaptació de l'estret termini de setanta-dues hores al moment polític; al Consell Consultiu per la forma com tan profundament ha elaborat dintre d'aquestes limitacions el dictamen pertinent, i als Serveis del Parlament, especialment als lletrats, per la seva contribució jurídica en el tema.

Que jo sàpiga, aquesta és l'antepenúltima iniciativa que encara tenim a les nostres mans per a fer front als possibles efectes negatius de la Llei Orgànica d'Harmonització del Procés Autòmic. Per què un recurs? Ha estat més que explicat, al llarg dels debats que s'han fet en aquesta mateixa Cambra des del desembre del 81, al llarg de les declaracions, al llarg de les preses de posició dels partits que considerem que la LOAPA és lesiva per a l'autonomia, ha estat més que explicat el fons polític d'aquesta oposició, i sobretot el fons jurídic. Elementalment, recordo a les senyores Diputades i als senyors Diputats que aquest Projecte de Llei considerem que, per ser orgànica, reforma els Estatuts d'Autonomia i per ser d'harmonització minva les competències dels Estatuts d'Autonomia. Va contra la reserva de la Constitució quant a lleis orgàniques, és una llei intermèdia no prevista en la Constitució; estableix una forma d'harmonització abans, *ante*, estranya figura al mateix text de l'article 153 de la Constitució, i estableix —potser el més greu— un principi de prevalença del Dret de l'Estat, en el seu article 4, que, si és aprovat i interpretat tal com es pot llegir, tota llei que sortís d'aquesta Cambra seria ja una llei minvada, que entraria en col·lisió amb la legislació estatal, quan, en principi, aquesta hauria de ser supletòria.

Nosaltres estem pel recurs perquè creiem que la LOAPA és un intent d'uniformitzar les autonomies, per a uniformitzar-

les amb un sentit de reducció de les seves competències. S'han argumentat tres motius a favor dels acords autonòmics, en concret, de la LOAPA: la uniformització necessària de les Autonomies, la racionalització del procés autonòmic i la moderació. La racionalització —ja ho hem dit també moltes vegades— comporta demanar què és irracional, què és el que fins ara hi havia desordenat. Els mateixos acords autonòmics estan prenyats d'irracionalitats. Jo vull recordar, a tall d'exemple, el que són les propostes electorals dels acords autonòmics, que, per exemple, en un primer esborrany, Castella i Lleó, posem per cas, amb el seu Estatut, tenien menys Diputats que Cantàbria; irracionalitat que hem viscut des de l'any 77, amb la posada en marxa del procés autonòmic per una política que no era el que es pot dir clarament autonomista; irracionalitat, per exemple, que comporta canviar sis vegades de Ministre d'Administració Territorial en el Govern de l'Estat. L'actual i recent nomenat Ministre és el sisè, pel que fa a aquesta matèria, en cinc anys.

Moderació. És que algú creu —quan argumenta la moderació— que, realment, els anomenats poders fàctics, sota l'ombra del 23 de febrer, aquells que de debò voldrien acabar amb les autonomies, en tenen prou amb la LOAPA? És que algú creu que el mateix Manuel Fraga Iribarne, que ha anunciat el seu propòsit de reforma de la Constitució, en té prou amb la LOAPA? Els qui són adversaris de l'autonomia de Catalunya, el que volen posar en dubte no són les competències d'aquest Parlament, és l'existència mateixa d'aquest Parlament, l'existència d'un sistema d'autonomies polítiques.

Uniformització. L'Estat espanyol, les seves Comunitats, les seves nacionalitats no són uniformes. La Constitució no preveu la uniformització dels processos autonòmics; preveu distintes vies d'accés i preveu distintes formes d'exercir les competències. És una artificialitat autonomista pretendre imposar la uniformització en un Estat tan divers com aquell en el qual nosaltres convivim, fugint del que seria més escaient: solucions específiques. No ho dic jo. Ho diu, per exemple, en castellà, l'any 73 ja, un tractadista: «El racionalismo, en ciertas zonas de España habría que inventarlo resucitando históricas divisiones de los reinos o acudiendo a criterios de división racional del territorio. En cualquier caso, la conciencia política regionalista debería infundirse desde el Estado a las regiones. La consecuencia de ello es una tendencia original a funcionar políticamente como un estado de organización territorial mixta; regiones, en algunos supuestos, y simples provincias en otros. En el problema de la regulación de las regiones sobre principios uniformes —o l'alternativa: uniformització— o estatutos especiales —una altra alternativa— es evidente que no cabe una posición doctrinal apriorística, pues el criterio que se adopte debe estar en función del país de que se trate. En el caso español, por ejemplo, es evidente, por cuanto llevamos dicho, que la regulación estatutaria especial parece la más conveniente, en base a esas reales y profundas diferencias existentes entre las distintas regiones.» Això, ho deia l'actual Ministre d'Administració Territorial, Luis Cozcoyuela Montaner, en un extens treball sobre la regió política.

A *sensu contrario*, la uniformització implica que la LOAPA, com també hem dit manta vegada, va contra l'Estatut d'Autonomia de Catalunya i del País Basc. Els altres Estatuts estan ja prou arreglats, sortint del Congrés de Diputats pel que són els

acords autonòmics. Però és una uniformització per a Catalunya i per al País Basc que, en definitiva, com deia al principi, redueix les competències nostres però també les dels altres. Redueix la legítima expectativa constitucional d'andalusos, de gallecs, de castellans, de murcians, etc., d'avançar en un camí que nosaltres anéssim obrint, per a arribar a un sostre idèntic al que poguéssim assolir Catalunya.

Nosaltres, com a Grup parlamentari, ens oposem, doncs, a la LOAPA i, per això, demanem el recurs previ, per raons de principi, per raons de coherència política amb un programa defensat des de la nostra fundació com a partit, des de l'any 77 amb la lluita ja per la consolidació d'una democràcia, convençuts que, la LOAPA, no és possible fer-la conviure amb l'autonomia.

El nostre Grup no vol fer un ús de la LOAPA com una cortina de fum per a amagar problemes reals de Catalunya. Nosaltres som conscients que es podria utilitzar la LOAPA per a amagar renúncies a l'autonomia. Nosaltres som conscients que hi ha qui escridassa contra la LOAPA i, al mateix temps, no fa ús de les competències plenes d'autogovern. Nosaltres som conscients que hi ha gent que escridassa contra les limitacions de les competències exclusives que representa la LOAPA i encara no ha portat a aquest Parlament ni una sola iniciativa legislativa, per exemple, en el camp de l'ensenyament. On és la llei d'educació de Catalunya? On són els principis rectors de la política territorial de Catalunya? On hi ha una iniciativa similar a l'Institut Català de l'Atur Forçós? On és, senyores Diputades i senyors Diputats, la llei de normalització de la llengua catalana, que ha estat aturada, no pas per la LOAPA, per un altre tipus de sentit d'autogovern, que es vol fer conciliable amb un atac als acords autonòmics. La concepció de l'autonomia com a macrodiputació, o de l'autonomia com un constant plany d'impotència no és conciliable amb aquest tipus d'atacs a la LOAPA. Si nosaltres critiquem, ataquem, ens oposem i volem evitar que la LOAPA arribi a ser llei oficial és perquè volem autogovern de debò, sense por.

Per què recurs previ? Recurs previ perquè, des de posicions —i cal aclarir-ho— pretesament antiLOAPA hi havia qui dubtava del recurs previ, hi havia fins i tot qui pretenia oposar-se en aquests moments a la presentació d'un recurs previ. Hi havia por a la incidència electoral d'una possible sentència. Nosaltres volem recurs previ sense embuts, perquè té efectes suspensius, perquè, si el recurs previ va endavant, és admès, pot servir per a impedir que la LOAPA sigui, negre sobre blanc, text en el *Butlletí Oficial de l'Estat*. Nosaltres volem recurs previ independentment del dany electoral; ningú no entendria, en el si del poble a Catalunya, la renúncia del Parlament de Catalunya a impedir que la LOAPA arribés al BOE.

Per això, sense cap electoralisme, nosaltres volem explicar el perquè d'un recurs previ. Un recurs ric, un recurs —com coneixeran les senyores Diputades i els senyors Diputats, a través dels escrits del Consell Consultiu i dels dels mateixos Serveis de Lletrats del Parlament de Catalunya— carregat de possibles argumentacions, derivades de la mateixa ambigüitat del text de la Llei Orgànica d'Harmonització del Procés Autonòmic, una ambigüitat que ha estat qualificada per un prestigiós rotatiu de Madrid, com a ambigüitat i imprecisions, «verdadero semillero de juicios y intenciones, e interpretaciones contradictorias, un texto intencionadamente escurridizo,

instalado en las borrosas fronteras que delimitan la tierra firme del derecho y el pantano de las decisiones políticas.» Un text, doncs, que dóna peu a quantitat de sortides i de puntualitzacions al recurs previ. Un recurs previ, senyores Diputades i senyors Diputats, per al qual nosaltres, en aquesta resolució que conté diversos punts que fan referència a aquells articles amb què la LOAPA pot vulnerar l'Estatut d'Autonomia de Catalunya, demanem el seu vot, el seu vot al més unànime possible.

Permetin que acabi, senyores Diputades, senyors Diputats, amb una crida a la responsabilitat de tots, als representants del poble de Catalunya. Aquesta és una decisió greu i una decisió que s'ha de prendre amb responsabilitat. No es tracta aquí d'anar a un enfrontament de dretes amb esquerres, ni de nacionalistes amb centralistes, ni de partits estatals amb partits nacionals, ni de centre contra perifèria. Nosaltres hem impulsat com els qui més que es presentés un recurs previ, també, mitjançant el mecanisme de cinquanta signatures a les Corts Generals de l'Estat, com una prova més —igual com ho era la demanda a la UCD i al PSOE de negociacions dels acords autonòmics globals amb participació de tothom— que estem interessats en una solució d'Estat que defugui aquest tipus de guerres artificials, i sempre tan perilloses, entre els particularismes i les generalitzacions. Nosaltres estem a l'espera d'aquesta votació i de la presentació del recurs per, aleshores, estar a l'aguait d'una decisió serena i responsable per part del Tribunal Constitucional sobre aquesta matèria. No és una espera fàcil, no és una espera senzilla, com Catalunya no és una societat senzilla, sinó més aviat contradictòria, amb una composició d'autòctons i d'immigrats, amb una actual situació d'expectatives autonòmiques frustrades, amb unes dificultats per a explicar l'autonomia quan hi ha una amenaça sobre la democràcia, en un moment que sembla que alguns no comprenen que la solidaritat de Catalunya, pobra i popular, és bàsica per a l'autonomia d'altres Comunitats i regions de l'Estat espanyol. Com a catalans que som tots, independentment del que es voti aquí o del que es voti a Madrid, jo els demano, a tots, que votin a favor de la resolució que planteja el recurs previ d'inconstitucionalitat; fem aquesta espera, igual com ens ho planteja el gran poeta Espriu, amb aquestes paraules de «La Pell de Brau»: «En la llei i en el pacte / que sempre guardaràs, / en la duresa del diàleg / amb els qui et són iguals, / edifica el lent temple / del teu treball, / alça la nova casa / en el solar / que designes amb el nom / de llibertat.»

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el Diputat no adscrit senyor Josep Benet.

El Sr. BENET: Senyor President, senyores i senyors Diputats, encara no fa vint-i-quatre hores que aquest Diputat, com a Senador, intervenia repetidament en el Ple del Senat en defensa dels quaranta vots particulars que havia presentat conjuntament amb el Senador Pere Portabella per evitar, de primer, l'aprovació de la totalitat de la LOAPA i, alternativament, per aconseguir la modificació de la majoria dels seus articles. Però les meves intervencions, com les dels altres Senadors esmenants, no serviren per a modificar ni un sol article del Projecte de Llei. El pronòstic, per tant, d'aquests mitjans de comunicació que havien afirmat que no es modificaria ni una sola coma d'aquest Projecte de Llei es va veure, doncs,

malauradament confirmat.

Però no ha estat solament això el més greu que ha passat en el Ple del Senat, i durant la discussió al debat en Comissió constitucional. El més greu, per a mi, ha estat la manifestació reïtarada, d'aquells qui podien fer-la, que aquest Projecte de Llei seria aprovat íntegrament malgrat tot el que poguessin dir els uns i els altres. Per tant, malgrat tot el que poguéssim fer amb les nostres esmenes i amb els nostres vots particulars. Venia ja predestinat que aquest Projecte de Llei seria aprovat íntegrament. Però encara una altra cosa més greu va passar durant la discussió d'aquest Projecte de Llei al Senat: l'afirmació rotunda del Ministre —de l'aleshores Ministre— d'Administració Territorial que no acceptava de cap manera el suggeriment que se li va fer durant el Ple que, en el Senat, es fes un últim intent de negociació perquè aquest Projecte de Llei, en convertir-se en Llei, no dividís més el país. Perquè aquest Projecte de Llei que preté ser una interpretació del Títol Vuitè de la Constitució arribés a ser aprovat, també per mitjà del consens, com per mitjà de consens fou aprovat el Títol Vuitè. Però, desgraciadament, no es va voler negociar en el Senat; es van barrar, es van tancar totalment les portes a un darrer intent de negociació, i això em sembla que va ser un fet molt greu que haig de denunciar davant d'aquesta Cambra.

La llarga discussió en la Comissió constitucional i, després, en el Ple m'ha confirmat en el meu parer anterior: que la LOAPA és tècnicament defectuosa, políticament nefasta i contrària a la Constitució en molts dels seus articles. Per això votaré favorablement la proposta d'interposició del recurs previ d'inconstitucionalitat que es formula avui en aquesta Cambra.

I, per acabar, voldria fer aquí també una declaració que vaig fer en el Ple del Senat. La constitucionalitat d'una llei no vol dir pas de cap manera que sigui políticament bona, i la LOAPA, siguin quines siguin les sentències del Tribunal Constitucional, continuarà essent una llei políticament nefasta. Per això, sigui quina sigui aquesta sentència, aquest Diputat, amb tot el que pugui representar, continuarà lluitant, sempre dintre del marc constitucional, contra la LOAPA perquè entén que aquesta Llei —avui ja és Llei— és una llei que atempta contra la integritat de l'Estatut de Catalunya, però, a més, atempta contra la integritat dels Estatuts de totes les altres Comunitats de l'Estat espanyol.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el Diputat no adscrit senyor Ramon Vinyals.

El Sr. VINYALS: Senyor President, senyores i senyors Diputats, la meua posició personal en aquest debat serà la de votar a favor del recurs previ d'inconstitucionalitat, i em permetran que, en el brevíssim temps de què dispenso els expressi els motius polítics, tan sols polítics, que em porten a aquesta decisió.

Començaré tot dient i deixant ben clar que jo crec fermament que, tal com estan avui les coses a Espanya, és absolutament necessari posar ordre i concert entre totes les autonomies. Si l'Estat de les Autonomies fracassés a causa de contínues picabaralles entre les diverses entitats autònomes, o entre aquestes i l'Estat, o fracassés també pel fet que el macroconjunt social i econòmic que ha de donar cos a l'Estat resultés inoperant o inexistent per excessiu fraccionament, això repre-

sentaria el fracàs de l'intent més seriós que hi ha hagut històricament en aquest país d'establir la democràcia. I, des d'un punt de vista estrictament nacionalista i català, és que algú creu avui, aquí, que, si l'Estat espanyol trontollés o la democràcia caigués, Catalunya aniria per millors camins o realitzaria les seves aspiracions? Jo crec que, aquí, ningú no pensa com es pensa en contrades del nord de l'Estat.

Així, doncs, crec que cal harmonitzar les actuacions autonòmiques per a no arribar a disbauxes com, per exemple —i a tall d'exemple molt recent—, la que resultaria si aquí, en aquest Parlament, tirés endavant aquella llei de comerç que ens ha portat l'Executiu, que igual podríem fer altres autonomies, i llavors, per exemple, caldria pensar: què succeiria en un estat petit i dèbil, com és l'espanyol, on hi hagués quinze lleis diferents de comerç? Jo crec que hi ha coses que no poden ser i, a la fi, en sortiríem tots perjudicats.

Des del moment en què, respectant les diverses institucions històriques de les nacionalitats, i respectant la seva tradicional manera d'actuar, hem admès que tots els espanyols tenen dret al mateix dret que nosaltres a ésser autònoms, i hem admès que han d'existir uns autèntics lligams de solidaritat entre tots, no s'entén com hi ha qui gosa plantejar els problemes tècnics i jurídics que comporta la LOAPA tan sols dient que perjudiquen Catalunya. Si perjudiquen Catalunya, certament perjudicaran tot l'Estat.

Naturalment que la LOAPA comporta problemes. Jo crec que posar ordre comportarà sempre molts problemes. Però, quina alternativa donen els qui diuen, per exemple, no a renegociar la LOAPA? Quina alternativa donen? La mobilització del carrer? Alternatives pitjors? Jo crec que nosaltres, els catalans, tenim tristíssimes experiències de posicions radicals i verbalistes, que són les més fàcils de fer i que, en la pràctica, sempre ens han portat al fracàs del nacionalisme polític.

En aquest sentit, voldria expressar-los la meua profunda preocupació per la utilització purament electoralista que s'està fent del tema de la LOAPA. Sembla com si els qui en les properes eleccions res tenen a oferir als catalans, o poca cosa han d'explicar del que han fet, els vagi molt bé tenir una reivindicació per a sortir al carrer. Un dia haurem de revisar aquestes actuacions, quan arribi el seu moment.

Jo crec que, tal com van les coses i per tot el que està succeint, és bo que la LOAPA vagi al Tribunal Constitucional, i que allà es portin exhaustivament tots els matisos i totes les possibles reclamacions; és bo perquè, així, la llei, si surt, sortirà depurada, i, contràriament —i lamento públicament estar en desacord amb el Diputat senyor Benet—, crec que hem de seguir el joc democràtic, i en el moment que hi hagi sentència del Tribunal Constitucional, qui blasmi la llei posarà en joc tot el que és la trama de la democràcia.

El Sr. PRESIDENT: Senyor Diputat, ha esgotat el seu temps.

El Sr. VINYALS: Acabo de seguida, senyor President.

En fi, pel que acabo de dir de la utilització electoralista interessada del tema, crec que és bo que aquest Parlament es proposi el recurs previ d'inconstitucionalitat perquè tots els qui el voten afirmativament com jo, al capdavant, el que faran és acceptar més fermament que ningú l'autoritat del Tribunal Constitucional, perquè per a això se l'hi envia. No se l'hi envia perquè no s'admeti la seva autoritat. I, a partir del moment

que la llei estigui en aquest tràmit constitucional, a partir d'aquest moment, la llei està *sub iudice*, i jo no entenc moralment qui, durant aquest tràmit, o després de la sentència, pugui dir no a la LOAPA.

Gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el Diputat no adscrit senyor Francisco Hidalgo.

El Sr. HIDALGO: Señor Presidente, señoras y señores Diputados, he querido intervenir en este Pleno extraordinario como representante del PSA, partido andaluz en esta Cámara, para manifestar una vez más, y de forma clara y rotunda, nuestra total oposición a la LOAPA, y por tanto el apoyo decidido de los hombres y mujeres del PSA a cuantas iniciativas se emprendan contra esta Ley, como hemos hecho hasta ahora. Actitud manifestada por mi partido reiteradamente, no sólo aquí sino también en Madrid, en el Congreso de los Diputados, y en Andalucía, donde, con los compañeros del partido comunista, nos hemos quedado solos, intentando explicar las consecuencias nefastas que tendrá la aplicación de esta Ley. Y siendo esto así, anuncio mi voto favorable a la interposición por esta Cámara del recurso previo de inconstitucionalidad, porque entiendo que cuantas posibilidades se tengan de paralizar, frenar, modificar o impugnar esta Ley, se han de utilizar, y el recurso previo es una de ellas.

Esta oposición frontal del PSA a la LOAPA está fundamentada en dos razones básicas: primero, la LOAPA es una ley que ha nacido de mala manera, en ningún caso es conveniente que una ley nazca por las causas de ésta. Quiero, brevemente, fijarme en las razones políticas por las que esta Ley ha sido hecha y aprobada, y por la que nosotros nos oponemos y pedimos su impugnación. Estas razones políticas por nuestra parte no son sólo, aunque también, razones partidistas totalmente legítimas, sino, fundamentalmente, razones de responsabilidad histórica. Ha costado mucho trabajo, muchos años a este país llegar a donde ha llegado, por modesto que sea lo que se ha logrado para que, a las primeras de cambio, a la primera oportunidad, se pretenda dar marcha atrás, se vuelva del revés todo un proceso autonómico, todo un sistema de libertades en el que son inseparables las libertades individuales de las libertades del pueblo. Y esa marcha atrás, políticamente la LOAPA, es desandar lo andado, deshacer lo hecho, dar con una mano y quitar con la otra. En definitiva, presentar una doble cara al pueblo, a los pueblos de España. Es reducir la utilización de la autonomía a un caballo de Troya para derribar o derrotar a los rivales políticos, pero a la hora de la verdad, en la práctica, negar la frena, o cualquier otro ucedismo que ustedes quieran utilizar. Bien es verdad que, quienes así actúan, son la UCD y el PSOE, que nunca han sido autonomistas, sino, a lo más, descentralizadores, pero olvidan, llevados de sus impulsos más profundos que, cuando así actúan, están mirando la credibilidad, la consistencia del Estado. Y, para ello, sólo habría que ver cuál ha sido el proceso histórico de esta Ley nefasta. Sólo surge y sólo se desarrolla y se impone después del intento del golpe de Estado del 23 de febrero. Los enemigos de la democracia y de la Constitución son los que han servido en bandeja a los armonizadores la ocasión de sacar adelante este Proyecto.

La segunda razón, nuestro convencimiento no voluntarista,

sino objetivo, de que la LOAPA recorta competencias a los Estatutos ya aprobados. Y, para comprobarlo, basta leérsela. Naturalmente que esto no se reconoce pero, así, aunque se trate de disimular y adornar, es así. Y, como prueba, ahí está el Estatuto andaluz; el Estatuto andaluz, que es la primera víctima de la LOAPA, que ha sido víctima de ella antes de nacer; el primer Estatuto con la armonización interiorizada. Un Estatuto, en gran parte invalidado, y todos sabemos qué partidos impusieron sus tesis en su redacción y qué partidos les apoyaron.

Por estas razones nos ratificamos en nuestra oposición a la LOAPA, y votaré afirmativamente a la interposición del recurso previo de inconstitucionalidad. Con este voto afirmativo quiero manifestar, en nombre del PSA, esta vez la solidaridad para con Cataluña puesto que, aunque nuestro voto no fue afirmativo para el Estatuto de Sau, de ninguna manera, de ninguna forma descamos ni queremos que se recorten sus competencias, que se rebajen los techos autonómicos en el contemplado, sino todo lo contrario.

Muchas gracias.

El Sr. PRESIDENT: En nom del Grup parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula el Diputat senyor Hortalà.

El Sr. HORTALÀ: Senyor President, senyores i senyors Diputats, el Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya des d'un bon començament ha dit no a la LOAPA. I ho ha fet per un estricte respecte a la llei, a la llei en majúscules i en sentit genèric. Les posicions de l'Esquerra Republicana sobre la Constitució i l'Estatut són prou conegudes, però la Constitució i l'Estatut han estat aprovats, i per respecte i fidelitat estricta a la democràcia, nosaltres els acatem. I, per això, formalment diem no a la LOAPA. Hi ha d'altres raons. Les bases d'aquesta negativa a la LOAPA, des de la nostra perspectiva de Grup parlamentari, són tres: primer, la LOAPA té vicis clars d'inconstitucionalitat; la LOAPA és antistatutària, i la LOAPA és una enganyifa.

El fet que la LOAPA tingui vicis d'inconstitucionalitat és un punt certament comú. És un dels temes més debatuts: la naturalesa d'aquesta llei. Una llei que, constitucionalment, no pot ser —busquin les analogies que busquin— una llei orgànica ni pot ser una llei d'harmonització.

La LOAPA és una llei antistatutària. Aquí hi ha el recurs, on se citen els articles 2, 9, 18, 19, 21, 24, 26, 27, 32, 34, 35, 37 i la Disposició Transitòria —en total, la llei en té 38—, i, si aquests articles suposen, certament, una interpretació restrictiva de les competències de l'Estatut, formalment, a més a més, resulta que aquest caràcter antistatutari de la LOAPA es manifesta en el sentit que l'Estatut, com a pacte autonòmic, i, per tant, com tot pacte, es perfecciona pel consentiment, i aquest es manifesta pel concurs de l'oferiment i de l'acceptació, és a dir, l'Estat i el referèndum. I aquí rau en els requisits bàsics que conformen la validesa, la legalitat i la força d'obligar de l'Estatut. I, per tant, un Estatut aprovat d'aquesta manera no pot ser alterat, modificat ni reformat unilateralment, i la LOAPA intenta aquesta reforma unilateralment.

La LOAPA té vicis d'inconstitucionalitat, la LOAPA és antistatutària, i he dit també que la LOAPA és una enganyifa. La LOAPA és una enganyifa perquè presenta una modificació de la Constitució per una via que no és la que legalment hi ha establerta. El tema és molt senzill: quan es va voler muntar,

Constitució en mà, l'Estat de les Autonomies, sobre la base d'un principi de desapoderament de potestats, que incloïa, entre elles, el concepte de competència exclusiva i, d'un altre costat, tot un conjunt de pràctiques de descentralització administrativa, es va pensar, justament perquè l'article 138.2 de la Constitució només esmentava que no hi hagués, entre els diferents Estatuts, ni privilegis socials ni privilegis econòmics, que hi cabia una via per a la diferenciació, atesa la història, atès el fet propi, ateses les característiques definidores de les diferents zones del territori de l'Estat, hi havia la possibilitat del recobrament de les institucions bàsiques en aquelles zones, en aquells territoris, en aquelles nacions on realment es tenien. I això obria una esperança, però un mal dia s'establí el criteri de l'uniformisme: el cafè per a tots. I, des d'aquell moment, era ben cert que, de la manera com estava muntat constitucionalment l'Estat de les Autonomies, amb el concepte de competència exclusiva entremig, la mateixa dialèctica d'aquest sistema portava a la fi del sistema perquè portar, tal com estava muntat, tot el que és la trama autonòmica a la Constitució, a les seves conseqüències legals, però a les seves últimes conseqüències, suposava el desapoderament total de funcions per part de l'Estat. I, evidentment, el dilema era clar: o es buscava una nova fórmula per a l'ordenació territorial de l'Estat, o bé s'havia de canviar la Constitució. En lloc d'això, es va a buscar la LOAPA. I la LOAPA, entesa en aquesta perspectiva, no és sinó el mateix fracàs de l'Estat de les Autonomies. Per això, en una perspectiva seriosa, que hauria de remuntar-se, potser, a la Constitució republicana, ens trobarem que, de la disputa tradicional entre l'Estat centralista i l'Estat federal —i en l'època republicana el senyor Jiménez de Asúa es va inventar una fórmula nova: l'Estat integral, i ara s'ha volgut buscar també una fórmula nova: ni centralistes ni federalistes, sinó l'Estat de les Autonomies, sense doctrina ni base comparativa en el dret internacional— amb l'aplicació dels seus propis principis, en no haver estat establert seriosament, rigorosament, el que donava les possibilitats a tots els territoris de l'Estat, de manifestar-se d'acord amb el seus principis bàsics —allà on els tenen— d'autogovern, aquest esquema no funciona i que el mateix Estat de les Autonomies, mitjançant la LOAPA, ha estat el seu fracàs.

L'Estat federal n'hauria estat la solució; l'Estat federal n'haurà de ser la solució, perquè el plantejament que en aquests moments he de fer, en nom del Grup d'Esquerra Republicana, deixant a part argumentacions formals, entenc que és molt seriós.

El 23 de febrer de 1981 va donar nous reforçaments a totes les aspiracions de tipus centralista, però la LOAPA no arregla el problema. Les aspiracions centralistes hi són, i continuaran. I la LOAPA, senyor President, senyores i senyors Diputats, només és el primer pas, el primer esglaió en tot un procés taxat i pensat per suprimir de manera progressiva totes les llibertats que fins ara hem aconseguit.

Per aquest motiu, en nom del Grup parlamentari d'Esquerra Republicana, demano la votació afirmativa al recurs previ d'inconstitucionalitat que, conjuntament amb altres Grups, hem presentat en aquesta Cambra. I ho demano a tots els Diputats i Diputades presents en aquesta Cambra; ho demano per Catalunya i per una nova Espanya, per un nou model d'Espanya: una Espanya solidària, una Espanya justa, una Espanya en pro-

grés, en definitiva, una Espanya federal.

Moltes gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: En nom del Grup de Centristes de Catalunya, té la paraula el Diputat senyor Capdevila.

El Sr. CAPDEVILA: Senyor President, senyores i senyors Diputats, ens trobem al final d'un procés, procés iniciat ja fa uns quants mesos, que ha estat objecte ja en algun dels seus actes, que podríem qualificar de tràmits de pronunciament per part d'aquest Parlament de Catalunya i, aleshores, estem en l'acte d'interposició, de prendre posició, sobre la interposició de recurs previ d'inconstitucionalitat contra la LOAPA.

En la intervenció del nostre Grup, jo crec que s'han de tenir en compte dos tipus de condicionaments: el condicionant primer —horari, temporal, pel fet que només hi ha deu minuts— i el condicionament del moment en què es produeix aquest debat, aquest Ple del Parlament de Catalunya. Crec que no són aquests moments per a fer ja al·legacions de caràcter polític o al·legacions de caràcter jurídic. Evidentment, intervencions que m'han precedit em suggereixen o m'impulsen, d'alguna manera, a sortir en defensa d'alguns articles o en contra d'algunes interpretacions que es fan d'alguns articles. I hauríem de tornar a parlar de la possibilitat de l'*ante*, la possibilitat de la interposició, de la formulació de la Llei d'Harmonització *ante*, abans que existeixin normes per a harmonitzar; hauríem de tornar a dir que, si bé és cert que la Constitució no parla de lleis intermèdies, com s'ha dit, entre la Constitució i els mateixos Estatuts, no ho prohibeix tampoc; hauríem de tornar a parlar de tants i tants articles que jo crec que tornariem a reproduir, amb manca de temps, una altra vegada el debat que aquí s'ha produït.

Crec que és el moment de decidir, després de l'aprovació d'aquesta Llei, d'aquest Projecte de Llei, pel Congrés dels Diputats i per part del Senat, si es formula o no es formula recurs previ d'inconstitucionalitat per part d'aquest Parlament. Nosaltres hem de dir —i ja vam dir-ho llavors del debat que va tenir lloc en aquest mateix Parlament— la nostra voluntat clara i pura que, l'última paraula, la tingués el Tribunal Constitucional, i el nostre absolut acatament a l'últim i darrer veredict que sobre la LOAPA s'ha de pronunciar, que correspon constitucionalment al Tribunal Constitucional. Més encara, si realment no hi ha hagut iniciativa, no obstant la voluntat manifestada en aquest sentit dintre el debat que va tenir lloc al Congrés dels Diputats, de portar aquesta qüestió al Tribunal Constitucional, perquè l'única possibilitat, contemplada a la Llei Reguladora del Tribunal Constitucional, és la de formular prèviament aquest recurs d'inconstitucionalitat, dient, d'altra banda, quins articles, quins preceptes constitucionals es consideren vulnerats per la Llei contra la qual s'al·lega el seu caràcter d'inconstitucionalitat.

No entraré tampoc ara en si realment la mateixa Llei Reguladora del Tribunal Constitucional és ben o mal feta, o anuncia un propòsit que després no compleix per tal com el Títol Sisè d'aquesta Llei està enunciat com a «Control previ d'inconstitucionalitat». Estaríem, per tant, davant d'un cert dictamen, que es podria sol·licitar del mateix Tribunal Constitucional abans que la Llei prengués eficàcia, és a dir, fos publicada als butlletins corresponents i, aleshores, ho repeteixo, abans que prengués eficàcia el Tribunal pogués pronunciar-se. No és

aquest el cas; s'ha de recórrer formalment contra la Llei, s'ha d'al·legar quins articles es consideren que vulneren la Constitució i, concretament, quins són els preceptes constitucionals vulnerats.

Per tant, nosaltres ens trobem davant d'una reafirmació de la nostra voluntat clara que sigui el Tribunal Constitucional qui hi digui la seva paraula i, d'altra banda, d'una impossibilitat material d'anar davant del Tribunal per tal com s'haurien d'al·legar i citar expressament els preceptes inconstitucionals.

Per tant, com a lògica conseqüència, davant d'aquesta situació, la nostra posició serà d'abstenció. Jo voldria referir-me a tres punts o capítols importants. La primera, que també hauríem volgut, encara que formalment no sigui necessari, que, en la proposta de resolució dels tres Grups que l'han subscrita, hi hagués, d'alguna manera, també una manifestació clara, explícita i rotunda de l'acatament a la sentència, de pensar, de recol·lir i d'acceptar que a aquest Tribunal li correspon constitucionalment ser l'interpret màxim de la Constitució. Que vagi per endavant el nostre pronunciament explícit i clar en aquest sentit.

Segon punt. Dues prevencions: la prevenció enfront de la possibilitat d'instrumentalització de la LOAPA, d'agafar la LOAPA com a arma que, d'alguna manera, estiri qui enfront, a concepció diferent del mateix Estat de les Autonomies, o de la regulació, o del millor funcionament d'aquest, creu que una llei d'aquesta naturalesa és necessària, i, enfront d'ells, l'arma de la LOAPA s'està esgrimint o s'intenta esgrimir contínuament. I no parlo, d'alguna manera, per una prevenció purament intuïtiva o des d'una extremosa o extremada sensibilització, sinó perquè realment tenim exemples concrets. No fa gaire, un Conseller de la Generalitat ha dit que la posició concreta del nostre Grup parlamentari, que dona suport a la Comissió, a la creació d'una Comissió d'Investigació sobre els últims incendis a Catalunya, era un intent de portar la LOAPA a la vida quotidiana de Catalunya. Si això és així, si utilitzem —ho repeteixo— la LOAPA com una arma que contínuament s'està refregant a la vida política catalana, mal servei es fa qui ho està dient, i mal servei està fent a l'últim i gran objectiu, que és el mateix autogovern de Catalunya.

Encara més, hi ha un altre tema de què voldria parlar, que és la certa també, d'alguna manera, instrumentalització del sentimentalisme o de l'emotivitat que hi ha subjacent, evidentment, a tota acció política. Però és que, a més, el polític no simplement juga, evidentment, sobre aquesta base real operativa, sinó que té també un deure concret respecte a la seva ciutadania, que és el de racionalitzar la mateixa acció política, racionalitzar també —i aixecar a categoria de polític, prèviament racionalitzat— el mateix sentiment del poble sobre el qual opera. Jugar purament i simplement amb aquesta emotivitat o amb aquest sentimentalisme és aixecar a acció política o fer un particularisme que, en definitiva, es pot tornar contra els mateixos partits que utilitzen d'una manera forassenyada, aquesta manera d'actuar. I tampoc no parlo —i tampoc no les intueixo— de possibles actuacions en aquest sentit. Parlo talment amb coneixement de causa, i amb declaracions formulades per algun polític català pertanyent al partit que avui dona fonamentalment suport al Govern de Catalunya. I, aleshores, quan s'afirma que jo no puc dir —diu el personatge en qüestió— simplement que la LOAPA és dolenta, i que, a més,

haig de dir que és una agressió a Catalunya, s'està exacerbant el sentiment del poble, no utilitzant-lo com a basament i suport d'una acció política racionalitzada prèviament, sinó simplement per a fer acció política el que és, en principi i només que en principi, sentiment i emotivitat.

I, finalment, se'm permetrà que faci també un altre rebuig, un cert rebuig d'una possible posició que es pot utilitzar i que ja s'ha utilitzat. I és la que jo podria qualificar de maniqueisme: la de dir que els qui estan a favor de la LOAPA són els mals catalans i que els qui estan en contra de la LOAPA són els bons catalans. Portar aquest maniqueisme a casa nostra, fer —i agraeixo, en aquest sentit, les paraules que el senyor Ribó ja ha pronunciat, sortint al pas també d'aquesta possibilitat—, portar això a casa nostra, crec que és fer un mal servei, autèntic i de veritat, als últims objectius —i qui més potser s'emplenen la boca—, a l'últim objectiu, que és el de tots, que és Catalunya.

I voldria acabar reiterant i repetint el que el nostre Grup parlamentari va dir ja llavors del debat de la LOAPA: el seu absolut acatament al que, en última instància, estableixi i digui el Tribunal Constitucional. Nosaltres som partidaris que el Tribunal es pronunciï i som partidaris que es pronunciï al més aviat possible, però també diem ben clar —i ho reitero una vegada més— que som, com els primers, partidaris i absolutament disciplinats quant a l'acatament del seu veredict.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: En nom del Grup Socialista, té la paraula el Diputat senyor Martín.

El Sr. MARTÍN: Senyor President, senyories, avui segurament ja s'ha recordat que es compleix el primer aniversari de la signatura dels acords autonòmics que són a la base del Projecte de Llei ja aprovat per ambdues Cambres de les Corts Generals —la LOAPA—, que avui torna a ser objecte també de debat al nostre Parlament.

Jo voldria, primer de tot, recordar la història molt senzillament, molt a grans trets, d'aquest procés. Història que té exclosos i autoexclosos abans del 31 de juliol, història que té crides importants i serioses, al seu dia, a la integració i a la negociació abans del 31 de juliol, en les quals entenc que tothom recorda i sap, encara que no ho proclamí, que els socialistes jugaren un paper important. I després del 31 de juliol del 81, i aquí, a Catalunya, des del debat del setembre, des de la data del 23 de setembre del 81, en què vàrem fer clarament un altre nivell d'oferta política des d'aquesta tribuna, per boca del nostre primer secretari i president del Grup parlamentari; després, en el debat mateix sobre la LOAPA ja fet aquí, debat en el qual nosaltres presentàrem unes propostes de resolució que varen retirar-se com a conseqüència de la poca acollida que tenien en un procés d'obrir negociacions, de tornar a obrir, en parlar dels temes; procés que podríem dir que arriba al Congrés de Diputats i al debat de la Llei, debat en el qual, efectivament també, a part dels nombrosos i substancials canvis, més o menys importants, —no es tracta de valorar ara això—, que es produeixen en la redacció de la Llei, també es produeixen negatives a altres possibles canvis perquè no podien substanciar-se esmenes concretes. I, amb això, què vull expressar? No una voluntat de canviar, sí una voluntat d'obertura, sí una voluntat de tolerància, no una voluntat d'intolerància.

Perquè, paral·lelament a aquesta petita història, hi ha també

una història d'intolerància. Hi ha una història, aquí s'ha esmentat d'alguna manera, s'ha posat algun exemple —jo no hi tornaré, en podria posar d'altres— d'instrumentalització política sempre legítima —que quedi constància que ho dic formalment des d'aquesta tribuna—, sempre legítima, però d'instrumentalització política sense control i intolerant d'aquest instrument polític en tots els moments de la seva elaboració. Perquè pot arribar un moment en què algú pensi que és dolent per a la democràcia que una llei, sigui quina sigui, es faci amb una majoria, com la que s'estava fent al Congrés i al Senat, aquesta llei. Perquè llavors, què és la democràcia? És que no és bo que les lleis es facin amb aquesta majoria? Prescindim del seu contingut, ara, però es pot arribar —i s'hi ha arribat— a dir aquí, en aquesta tribuna, i en d'altres, paraules, mots, que podrien arribar a fer la impressió d'una interpretació d'aquest tipus. I potser fariem tots plegats, els qui ho diuen i els qui ho sentim, un flac favor a la democràcia.

I, potser en el fons, senyores i senyors Diputats, perquè no es tracta de parlar de la LOAPA —que està molt debatuda, malgrat tot—, no es tracta de parlar estrictament de la LOAPA. Què és el que està en joc? Dos conceptes d'Estat, dos conceptes d'Estat. En el fons, s'està recuperant la problemàtica i la solució a una problemàtica que venia empena de la qüestió regional; és Cambó i és tota la seva història, és tot el que això representa; o resoldre la qüestió de l'Estat, que és diferent de la qüestió regional; és la qüestió de l'Estat en el seu conjunt. És la panoràmica global, sí o no, de la construcció d'un nou Estat. Nosaltres entenem que el problema fonamental que està en joc és aquest —després faré esment d'algun altre— i que el debat parlamentari a les Corts Generals ha donat com a resultat una llei que, nosaltres, respectant els criteris ja expressats per les forces polítiques, per institucions —aquest Parlament, que ja s'ha pronunciat—, el Consell Consultiu —que ha fet un dictamen—, respectant-lo, entenem que és una llei que manté coherència constitucional i autonòmica; que és una llei subordinada, no intermèdia, no interposada sinó subordinada a la Constitució i als Estatuts, i molt particularment també a l'Estatut de Catalunya, per tant. L'Estatut de Catalunya, que és avui el mirall, que és avui el resum de les nostres llibertats nacionals recuperades, recuperades amb els socialistes al davant, més endavant que alguns.

Creiem que és una llei necessària. Per què? Perquè possibilita i explicita la necessitat que l'Estat de les Autonomies no és un Estat de relació entre l'Estat central —que en diem— i aquesta autonomia, i aquesta Comunitat Autònoma, sinó que és una relació harmònica coordinada i interrelacionada entre el conjunt de Comunitats Autònomes que constitueixen aquest Estat, l'Estat central, i aquest amb totes elles, i totes elles entre elles.

I això significa la necessitat d'interpenetrar el conjunt que significa aquest Estat de les Autonomies, que no es pot perdre de vista aquesta visió d'Estat per a construir això, sense perdre de vista també —i que quedi molt clar, i nosaltres ho entenem així i podem estar equivocats, i no ho amaguem, i ho hem dit sempre—, entenem, que el que s'ha de respectar, sens dubte, és Constitució i Estatut. Perquè —i vaig a l'altre problema que hi pot haver aquí— s'ha denunciat que hi podria haver aquí un problema de model de societat; que, en el fons, la LOAPA responia a un model de societat diferenciada; que el model de so-

cietat dels qui signaven la LOAPA, que uns dels signants de la LOAPA enganyaven els altres, integrant o oferint i propiciant un model de societat que no tenien perquè defensar aquests altres, el President del Govern al cap. Ha estat dit, per nacionalistes —dits nacionalistes— d'aquest país. I, potser —d'acord que podria ser aquest un dels problemes— perquè, segurament, la contradicció fonamental, senyores i senyors Diputats, en aquest país, ara, que ja s'anuncia és la contradicció entre aquest bloc dit de la majoria natural —no poso sigles, i tots ens entenem—, que és la contradicció entre, en definitiva, democràcia i Constitució, el seu manteniment, o regressió democràtica, constitucional i autonòmica. I aquesta és la contradicció fonamental a la qual anem. I segurament també aquí estem en aquesta realitat, i estem plantejant-nos aquest problema. Perquè fins i tot ha arribat algun moment en què algun nacionalista ha arribat a posar en dubte, entorn de la LOAPA, la mateixa democràcia. I s'ha arribat a dir: si la LOAPA és el fruit de la democràcia, la democràcia no serveix. Pot dir-se, pot sentir-se... De vegades, penso que he sentit també en aquesta Cambra paraules diferents, no aquestes, que són afortunadament dites en un altre context autonòmic del nostre país, però paraules que podrien fer la mateixa impressió. I el que nosaltres diem és que, ho torno a dir, tenim un concepte de la llei, una voluntat expressada sobre aquesta llei, però el concepte fonamental que tenim és que és una llei nascuda de Corts democràtiques, sotmesa a un tràmit constitucional democràtic, que dirà l'última paraula sobre aquesta llei. I nosaltres, fins i tot, no com una sessió, sinó com una obertura, com un mantenir aquesta història d'obertura en el procés de negociació amb el qual jo començava les meves paraules, vàrem oferir —i va plasmar-se finalment a la llei— una addicional que permetia la possibilitat que aquesta llei, encara que no es fes recurs previ, pogués anar al Tribunal Constitucional sense que s'apliqués, abans de la seva aplicació i de la seva vigència; de manera que fos possible que la màxima instància, a vegades dubto si posada en dubte per algú des d'aquesta tribuna constitucional del nostre país digués la darrera paraula sobre aquesta llei.

I això és, en definitiva, el que avui aquí s'està proposant. I com que és el que avui s'està proposant, i nosaltres de cap manera, fins i tot amb la introducció d'aquesta addicional, li hem obert la porta, ens abstindrem en aquesta votació. Abstenció que vull deixar ben clar que no expressa la nostra voluntat política, la nostra qualificació jurídica sobre la llei. La nostra voluntat política i la nostra qualificació jurídica sobre la llei ja està prou expressada, votació rera votació, al Congrés de Diputats i al Senat. Dissortadament també ha estat expressada per algun anunci en un diari català, expressant un altre nivell d'intolerància en aquest país. Dissortadament, no per als socialistes de Catalunya, dissortadament per a Catalunya.

Per tant, aquesta abstenció, ho torno a dir, no expressa la nostra voluntat política, la nostra qualificació jurídica de la llei; el que expressa és el respecte ple al ple respecte a la decisió que adopti finalment el Tribunal Constitucional. Nosaltres, ho reitero, creiem que aquesta llei és la llei que pot permetre, dins el marc de la Constitució i dels Estatuts aprovats, l'autèntica instauració de l'Estat de les Autonomies com a solució, ho torno a dir, no de la qüestió regional sinó de la qüestió de l'Estat. El Tribunal Constitucional té la paraula, i, sens dubte, nosaltres, constitucionalistes de debò, l'acatarem sigui quina

sigui. Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: En nom del Grup parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula el Diputat senyor Alavedra.

El Sr. ALAVEDRA: Senyor President, senyores i senyors Diputats, l'editorial d'un diari de gran difusió i no precisament català o basc, parlant de la LOAPA, deia, fa molt pocs dies, quasi textualment, el següent: «És un secret públic que els autors o perpetradors de la LOAPA han volgut utilitzar el neutre material de la tècnica jurídica, tan bon conductor dels propòsits polítics com el coure ho és de l'electricitat, per a realitzar una reforma encoberta del Títol Vuitè de la Constitució i dels Estatuts de Catalunya i d'Euskadi que eviti els pesats però legalment imprescindibles tràmits de modificació de l'articulat d'aquests textos mitjançant referèndum popular.» Aquest paràgraf fixa exactament el nostre pensament expressat des del primer moment sobre la LOAPA. Efectivament, la LOAPA ve precedida d'una aparent neutralitat tècnica i jurídica, volent fer creure que segueix els camins traçats per una comissió d'experts, totalment neutrals, per millor fer passar, com diu el text que he llegit, de la mateixa manera que el coure fa passar l'electricitat, una clara voluntat política del Govern i del PSOE, voluntat política d'involució autonòmica que neix immediatament després, d'una manera excessivament coincident, amb el 23 de febrer.

Després d'aquesta primera constatació, voldria fer tres consideracions de tipus polític. L'hàbil muntatge tècnico-jurídic de presentació d'una llei que té, com deia suara, una clara i greu voluntat política, ha fracassat estrepitosament. Efectivament, tenim articles apareguts als mitjans de comunicació, dictàmens de professors i catedràtics de dret administratiu i polític: Ignacio de Otto, Jesús Leguina, Alejandro Nieto, Sánchez Agesta, Ramón Parada, Gumersindo Trujillo, Puig Salellas, sense comptar l'Acadèmia de Jurisprudència i Legislació de Catalunya, independentment, evidentment, del Dictamen d'una institució catalana —el Consell Consultiu—, que parlen d'inconstitucionalitat de la llei, que qüestionen el seu caràcter de llei orgànica i d'harmonització i que ataquen la constitucionalitat dels seus preceptes. Per tant, tota aquesta bastimenta jurídica i de rigor, tota aquesta bastimenta tècnica de la LOAPA, ha quedat estripada en mil trossos. Ha quedat nua, ha quedat al descobert la voluntat política involutiva de la LOAPA que, després de criticar la confusió i l'ambigüitat de la Constitució i dels Estatuts d'Autonomia, només ha pogut vestir la seva nuesa amb una confusió encara molt superior.

Els diversos dictàmens, informes i articles d'experts ens demostren que avui dia ningú no pot creure ja en la dicotomia maniquea, aquesta sí maniquea, que se'ns presentava tan sols en el debat que va tenir lloc aquí, el desembre de l'any passat. Ningú no pot creure ja aquestes afirmacions de «rigor contra confusió» —evidentment, rigor als partits estatals que han pactat la LOAPA. Neutralitat jurídica que s'ha estripat en mil trossos contra passió política, concepte d'Estat modern contra particularisme local, solidaritat contra egoisme. De tota aquesta presentació, avui dia ja ningú no se'n pot creure res de res. Hi ha simplement, com sempre en política, dues concepcions polítiques que s'enfronten: la involució autonòmica, caracteritzada per una LOAPA que jo, optimista de sempre, crec que, si neix, naixerà ferida de mort, i la vertadera construcció de l'Estat de les Autonomies, que és la que nosaltres defensem,

basada en la Constitució i els Estatuts. Aquesta era una primera constatació.

Segona constatació. Que ningú no cregui aquest argument, que està subjacent en les declaracions de molts líders polítics, que vénen a dir: hem fet la LOAPA perquè així consolidem la democràcia, i l'essencial avui, aquí, és consolidar la democràcia en perill. No, la involució autonòmica no assegura l'estabilitat democràtica. No és disminuint l'autonomia que assegurem la democràcia.

En aquest procés democratitzador de l'Estat espanyol que estem vivint, autonomia i democràcia van tan íntimament lligades en aquest moment que qualsevol intent d'involució autonòmica arrossegaria la democràcia i crearia la involució democràtica. Estan, en aquest moment, massa íntimament lligades, i això són afirmacions que molts dels propulsors de la LOAPA, en aquest moment ja fan, i han reconegut, en privat almenys, la miopia política que tingueren, en aquest sentit, ara fa un any, com se'ns recordava.

Tercera constatació. Ens sorprèn que s'hagi volgut portar fins al final una llei que, segons els seus autors i segons el mateix títol de la llei, neix per ordenar, per racionalitzar, per clarificar el procés autonòmic i, de fet, tots hem viscut, durant aquest any que ha portat tanta polèmica, tanta contradicció, tanta confusió, tantes interpretacions diverses, fins i tot de grans professors i catedràtics, i, en definitiva —i això és el perillós— pot aportar tanta frustració. I és que la LOAPA no neix amb la intenció de clarificar, i no ha pogut clarificar perquè la seva intenció és una altra. Per mi, en aquest aspecte, la frase més clarificadora és la d'en Martín Villa, quan diu: «Sense la LOAPA, hauríem hagut de reformar la Constitució». Frase sorprenent, que pot semblar plena d'una ingènua sinceritat i que diu el que nosaltres hem dit des del primer moment i que diuen molts tractadistes: la LOAPA és una reforma encoberta de la Constitució, simplement. La frase d'en Martín Villa ve a dir això.

S'ha argumentat la LOAPA com a necessària per a la generalització del procés autonòmic, que no pot quedar reduït a Catalunya i a Euskadi. És fals. S'han fet la majoria d'Estatuts sense la LOAPA; molts d'ells s'han fet sense la LOAPA però loapitzats per acords polítics. La generalització del procés autonòmic no neix amb la LOAPA; això és una propaganda falsa dels qui venen la LOAPA. La generalització del procés autonòmic —i nosaltres la defensem i la respectem— neix purament i simplement de la Constitució.

Negociació. Aquí s'ha parlat d'una generositat, oferint negociació davant d'una posició d'intolerància. Abans del 31 de juliol, data, com se'ns recordava, en la qual fa un any es van signar els pactes, no hi va haver cap oferiment de negociació i hi va haver rebuig explícit de parlar amb certs partits que no fossin els concertants. A la petició de negociació conjunta hi ha hagut per resposta la negativa. I, finalment, hi ha hagut unes negociacions bilaterals, unes amb el PSOE, d'altres amb el Govern; per part nostra, negociacions fetes a risc de cremar-nos políticament d'una manera molt seriosa, per intentar de millorar alguns punts de la LOAPA. I, del tema de l'ofertament generós, res més.

Però, malgrat aquestes consideracions polítiques, ens trobem avui davant d'un acte polític que té un evident contingut jurídic: la decisió o no d'interposar el recurs previ d'in-

constitucionalitat. Un acte que ens ve, de fet, obligat pel compliment de la Resolució que aquest mateix Parlament va aprovar en la seva sessió del 3 de desembre de 1981, i que diu textualment: «El Parlament acorda que, en el cas de ser aprovada la Llei Orgànica d'Harmonització del Procés Autonòmic, examinarà les modificacions introduïdes en el curs del procés parlamentari a les Corts Generals per a interposar, si s'escau, recurs d'inconstitucionalitat, i defensar així la integritat de les competències autonòmiques.» Aquesta sessió d'avui té, de fet, aquesta finalitat per nosaltres.

Tenim, per a emetre el nostre judici, un document d'un gran valor, almenys per a nosaltres, que és el Dictamen del Consell Consultiu, i també tenim uns treballs molts importants i molt meritoris dels Serveis Jurídics del Parlament. El Dictamen del Consell Consultiu coincideix plenament amb les posicions que nosaltres hem defensat en el Grup d'estudi del Parlament; en el debat del desembre del 1981, en aquest mateix Parlament; en les Resolucions votades i aprovades, com a conseqüència d'aquest debat, el 3 de desembre; en les esmenes, debat i votacions del Congrés de Diputats; en les esmenes, debat i votacions del Senat. Per tant, nosaltres no tenim cap dubte, i el nostre Grup votarà sí al recurs previ d'inconstitucionalitat, i no tenim cap dubte a votar sí a la Resolució que es votarà al final d'aquesta sessió. I vull insistir en el fet de «cap dubte», votem sense dubtes. I ho dic per si les insinuacions de dubtes anessin per nosaltres —dubtes sobre el recurs previ. Perquè prosperi la decisió d'interposar recurs previ es necessiten, en aquest Parlament, 68 Diputats, 68 vots: els nostres 43 Diputats són, doncs, imprescindibles i votaran sí. I en el recurs al qual també s'ha fet esment, de 50 Diputats en el Congrés de Diputats, evidentment, els 8 Diputats que el nostre Grup té a Madrid, que la nostra coalició té a Madrid, han signat ja i, a més a més, alguns dels qui han parlat de dubtes saben perfectament que hem contribuït, en les últimes hores, d'una manera decisiva, a sumar els 50 Diputats necessaris per a interposar aquest recurs previ d'inconstitucionalitat.

Els grans temes jurídics. Aquí ningú no ha volgut parlar de la LOAPA. És a dir, no venim aquí a parlar de la LOAPA, ja l'hem debatuda massa. Potser sí. Jo tampoc no parlaré dels grans temes jurídics de la LOAPA: que no pot ser llei harmonitzadora perquè no harmonitza disposicions normatives de les Comunitats Autònomes i, en canvi, sí que harmonitza competències; que no pot ser llei orgànica perquè les matèries de la llei orgànica estan taxativament indicades en l'article 81 de la Constitució, i cap de les matèries de la LOAPA no hi és; tampoc no parlaré dels grans temes de debat de les bases i de la potestat reglamentària, de la prevalença del dret de l'Estat i l'article 149.3 de la Constitució, que preveu la prevalença del dret de les Comunitats Autònomes quan tenen competència exclusiva; de la funció pública, que no s'inscriu en el que diu l'article 10.1.1 de l'Estatut. Però sí que en el recurs previ s'inclouen tota una sèrie de preceptes, potser de menor entitat, d'una clara inconstitucionalitat, com l'article, per exemple, 9.2 o el 21.2. L'article 9.2 fa intervenir ara un consell especial que no és previst enlloc de la Constitució dins de les relacions entre el Govern central i les Comunitats Autònomes, i l'article 21.2 sobre corporacions professionals, tema en el qual aquest Parlament ha treballat, harmonitza indicant i remetent a una

llei futura... I dic que aquests punts són importants. Aquests punts de menor entitat, que han estat menys debatuts, són importants perquè la característica fonamental de recurs previ, i, per això, no tenim cap dubte sobre el recurs previ és que si el Tribunal Constitucional declara inconstitucional qualsevol dels preceptes de la Llei, qualsevol punt, per petit que sigui, de la Llei, torna a iniciar-se el procés legislatiu. I, per això, l'accent el portem, no fonamentalment potser, en els grans temes, sinó en aquests petits temes que, al nostre entendre, són clarament inconstitucionals.

Avui, el Parlament prendrà una decisió important. Quan anomenem les tasques del Parlament, sempre fem referència a la tasca legislativa i a la tasca de control i impuls de l'Executiu. Parlem del Parlament com si estiguéssim en una situació normalitzada. Però n'hi ha una, que evidentment engloba les dues anteriors, que és molt més àmplia i que és essencial en aquests moments de la història de Catalunya, que és la defensa de l'autonomia, la defensa i la construcció de l'autonomia. Aquest recurs previ s'inscriu dins d'aquesta gran responsabilitat del Parlament de Catalunya.

Estem satisfets, doncs, que en aquest Parlament hi pugui haver majoria absoluta per a fer això, perquè, quan es necessiten 68 vots, el que compten són els vots afirmatius, les abstencions no serveixen; les abstencions equivalen a un no, excepte una posició política més elegant. Però és necessiten vots afirmatius, i se'n necessiten 68. Estem satisfets que es pugui trobar aquí aquesta majoria. També estem satisfets que el Consell Executiu, en la seva sessió d'ahir, decidís d'interposar també el recurs previ d'inconstitucionalitat, i em sembla una decisió encertada del Govern de la Generalitat. Tenim notícia que el Parlament i el Govern bascs han decidit també d'interposar el recurs d'inconstitucionalitat el proper dilluns, i n'estem satisfets, i considerem igualment de la màxima importància política que els recursos no surtin només de Catalunya i d'Euskadi, sinó que n'hi hagi un que surti de 50 Diputats del Congrés de Diputats de Madrid, i no només de Diputats nacionalistes, i no només de Diputats catalans o bascs.

Qui no vulgui veure que estem vivint una involució autonòmica, especialment dirigida a Catalunya i a Euskadi, creiem que és que tanca els ulls a la realitat. No es tracta de sentimentalisme, com se'ns ha dit; no es tracta d'embolicar-se amb cap bandera; es tracta simplement d'obrir els ulls a la realitat. La LOAPA, el Fons de Compensació, les transferències bloquejades, una esmena socialista que troba, que està trobant ecos

estrany a la Llei de Valoracions, que pot representar una rebaixa de 21 000 milions de pessetes en l'estat d'ingressos del pressupost aprovat aquest any per aquest Parlament, són símptomes i realitats d'una involució que, diguem-ho clarament, arranca de la síndrome produïda pel 23 de febrer.

El Sr. PRESIDENT: Senyor Diputat, li prego que acabi.

El Sr. ALAVEDRA: Acabo de seguida, senyor President.

Es construeix Catalunya, evidentment aprovant el pressupost, fent carreteres, fent escoles... Però no desvinculant el Parlament i el Govern de Catalunya de la lluita política constant en defensa i aprofundiment de la seva autonomia.

El Parlament, en interposar aquest recurs, es defensa a si mateix, defensa la seva capacitat legislativa i, en definitiva, defensa el contingut polític que ell, el Parlament, més que cap altra institució, representa per a l'autonomia.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Senyores Diputades, senyors Diputats, anem a passar a votació la proposta de resolució. Abans voldria indicar-los que els Grups signants de la proposta m'han assenyalat que hi ha hagut un petit lapsus insignificant en la ratlla tercera, començant pel final, on diu «article 147.2 de la Constitució», que ha de dir «article 147.2, lletra d, de la Constitució». No té major importància però, com que, a partir d'aquesta Resolució, s'haurà d'elaborar el document de recurs que presentarà el Parlament, convenia precisar-ho.

Procedim, doncs, a la votació. Les senyores i els senyors Diputats que estiguin d'acord amb la proposta de resolució, que es posin dempeus.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Les senyores i els senyors Diputats que s'abstenen?

La proposta de resolució presentada pels Grups de Convergència i Unió, Partit Socialista Unificat i Esquerra Republicana de Catalunya, demanant que el Parlament presenti recurs previ d'inconstitucionalitat davant del Tribunal Constitucional sobre la Llei Orgànica d'Harmonització del Procés Autonòmic, impugnant tots els articles assenyalats en aquesta resolució, ha quedat aprovada per 79 vots a favor, cap en contra i 44 abstencions.

Amb aquesta votació hem acabat, senyors, aquesta sessió extraordinària i espero que, durant el mes d'agost, no haurem de ser convocats novament. *(Rialles.)*

Els desitjo a tots bones vacances.

S'aixeca la sessió.

(Són tres quarts de vuit i un minut del vespre.)

CONDICIONS PER A LA SUBSCRIPCIÓ

- 1.— La subscripció és anual, per anys naturals. El període de subscripció fineix, doncs, el 31 de desembre de cada any. Les altes produïdes durant el curs de l'any es comptaran, als efectes de cobrament, des de la primera setmana de cada trimestre natural, sigui quina sigui la data de subscripció dins aquest trimestre.
- 2.— La tramesa regular dels exemplars de subscripció començarà en rebre's l'import corresponent i la butlleta de subscripció degudament emplenada.
- 3.— El subscriptor que no renovi la subscripció abans del venciment serà donat de baixa; tan bon punt es rebrà l'import de la renovació es reprendrà la tramesa del Diari, però sense dret als exemplars no rebuts.
- 4.— L'Administració del Diari pot modificar en qualsevol moment el preu de subscripció, el qual tindrà efectes, per als subscriptors ja donats d'alta, a partir de la primera renovació de subscripció.

BUTLLETA DE SUBSCRIPCIÓ

Nom

carrer núm.

telèfon població

districte postal

desitja subscriure's al DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA, d'acord

amb les condicions impreses adjuntes, a partir del dia de de

fins al 31 de desembre de 198

Amb aquesta finalitat, i amb data de de 198 envia

per (gir / taló al portador) núm. la quantitat de pessetes

..... de de 198

Signatura

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA, Palau del Parlament,
Parc de la Ciutadella, Barcelona-3

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Edició i subscripcions: Servei de Publicacions del Parlament de Catalunya, Palau del Parlament, Parc de la Ciutadella, Barcelona-3.
Telèfon 300 64 13. Subscripció anual: 2.500 pessetes. Número solt: 60 pessetes.

Imprès per Multitext, Diputació, 113-115, Barcelona-15.

Dip. Leg. B-27.966-80.